

РЕШЕНИЕ

№ 4732

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 02.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3293** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 39 от Закона за държавните помощи /ЗДП/.

Образувано е по жалба вх. № 10653 от 09.04.2020 г., подадена от Л. К. АД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], СО-район И., п.к.1756, [жк], [улица], бизнес сграда Л. Т., представлявано от изпълнителния директор И. И. И., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № РД05-31/13.03.2020 г., издаден от министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който е установено публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване в размер на 261 937,00 лева главница и 153 814,79 лв. лихва, издаден на основание чл. 10 от ЗДП и чл. 38, ал. 1, във вр. ал. 3 от ЗДП, чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК и чл. 162, ал. 2, т. 6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

В жалбата са изложени доводи, че АУПДВ е незаконосъобразен, неправилен и необоснован, издаден в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се, че ответният административен орган е провел незаконосъобразно процедурата по ЗДП, предвид че не е изпълнил задължението си да събере, изследва и анализира всички относими факти, обосноваващи наличието на предпоставките за несъвместима държавна помощ, посочени в Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 от 05.09.2014г., чийто адресат е Република България, в лицето на администратора на помощта, министъра

на земеделието, храните и горите, компетентен да издава индивидуални административни актове по реда на Глава VI от Закона за държавните помощи. Отправя възражение за изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на установеното от административния орган вземане за държавна помощ. Оспорва законосъобразността, обективността и правилността на оценителски доклад на пазарна цена на имоти в горска територия, заменени с имот с № 27454.14.621, изготвен на неизяснена дата от месец март през 2018 г., от страна на А. Е.. Изразено е искане за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител адвокат Т., изразява искане за отмяна на АУПДВ, на основание на изложените в жалбата съображения. Не претендира разноски.

Ответникът – министър на земеделието, храните и горите, редовно призован за съдебно заседание се представлява от адвокат Х., която изразява искане съдът да отхвърли жалбата. Акцентира върху правилността на оценителната експертиза, направена в хода на административното производство. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта, намира за установена следната фактическа обстановка:

С Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 final от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) и № SA.26217 (2011/C) (Решението на ЕК) е прието, че при извършени в посочения в решението период замени на горски имоти, оценени по Наредба за определяне на базисни цени, цени за изключените площи и учредяване право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд (отм.) (Наредбата), Българската държава е предоставила предимство под формата на държавни ресурси на частните субекти в нарушение на чл. 108, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС).

Съгласно чл. 107, параграф 1 от ДФЕС, всяко такова предимство предоставено от държава-членка, нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, като поставя в по-благоприятно положение определени предприятия, поради което е несъвместимо с вътрешния пазар, нарушава конкуренция в ЕС и представлява неправомерна държавна помощ, която подлежи на възстановяване.

За да се приеме наличие на помощ в сделките по замяна, по смисъла на чл. 107, параграф 1, в Решението на ЕК, с разпореждане за изпълнение са поставени изисквания за установяване на кумулативни условия, които трябва да са налице при всяка сделка и е създадена формула за определяне размера на помощта, която трябва да бъде възстановена.

Кумулативните условия са обективирани в съображение 124 от Решението на ЕС, а именно: 1. за мярката трябва да е отговорна държавата и тя да е финансирана с държавни ресурси; 2. тя трябва да предоставя предимство на нейния бенефициер; 3. това предимство трябва да бъде избиращо; 4. мярката трябва да нарушава или да застрашава да наруши конкуренцията и може да засегне търговията между държавите членки, обуславят прилагане на правилата за държавна помощ.

В съображения 147 и 173 на Решението на ЕК се обосновава формула, с която се определя дали частната страна е получила и в какъв размер икономическо предимство в резултат на сделката за замяна, която отчита както административните

цени, използвани при първоначалната сделка, така и реалните пазарни цени на горските парцели към същата дата, каквито по силата на Решението на ЕК и по възлагане от Българската държава са изготвени от независим лицензиран оценител А. Е. за всяка замяна. Отделно се отчита и компенсация, в случай че някоя от страните е платила такава.

Съгласно формулата, размерът на държавната помощ, получена в резултат на сделката за замяна се равнява на стойността на:

а. /разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя държавна собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с Наредбата/; минус стойността на

б. /разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя частна собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с Наредбата/.

Когато тази стойност е положителна величина се счита, че е предоставена държавна помощ, за която чл. 1-ви на задължителното в своята цялост Решение на ЕК постановява „Държавната помощ отпусната на предприятия при сделките за замяна на горска земя държавна собственост в периода от 1 януари 2007г. - 27 януари 2009 г. неправомерно приведена в действие от Република България в нарушение на чл. 108, параграф 3 от договора е несъвместима с вътрешния пазар“ и поради това, по силата на чл. 4, „Република България възстановява от бенефициерите несъвместимата помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в чл. 1“, с всички произтичащи от това последици.

В оспорения АУПДВ № РД05-31/13.03.2020 г., издаден от министъра на земеделието, храните и горите на Република България е прието, че тези фактически и правни основания за определяне наличието на държавна помощ и размерът ѝ са установени при замяната на горски имоти, извършена с договор за замяна на недвижим имот № 263/22.05.2008 г., вписан от съдия по вписванията при Районен съд Несебър с № 295, том I, вх. № 3492 от 23.05.2008 г., сключен между Л. К. АД и Държавна агенция по горите, по силата на който дружеството е заменило имоти негова собственост, с обща площ 783,088 дка, оценени по Наредбата на 1 174 236,65 лв., срещу държавен имот с идентификатор 27454.14.621, с площ от 157,631 дка, находящ се в [населено място], общ. Н., обл. Б. по кадастралната карта, одобрена със Заповед № КД-14-02-1798/30.10.2006 г. на началник на СК [населено място] - адрес Латриес, трайно предназначение горска територия, частна държавна собственост, видно от Акт за държавна собственост № 4011 от 12.10.2006 г., регистър 1, картотека 15/00, досие РЗ 4011, вписан в Служба по вписванията - Н. под № 188, том XXX, вх. рег. № 7890 от 18.10.2006 г., издаден от областна администрация - Б., в района на дейност на Държавна дивечовъдна станция „Н.“, оценен по Наредбата на 1 151 044,14 лв.

Пазарната оценка на частните имоти възлиза на 408 954,71 лв., а на държавния имот на 647 699,47 лв., съгласно оценка от 2018 г. от оценител А. Е., приложена към преписката.

Констатирано е, че с извършване на посочената по-горе замяна, Л. К. АД е получило икономическо предимство, представляващо неправомерна държавна помощ, която подлежи на възстановяване в размер на 261 937 лв.

Върху тази сума е начислена лихва от датата на предоставяне на помощта на разположение на бенефициера - 22.05.2008 г. до 13.03.2020 г., която е в размер на 153 814,79 лв. (сто петдесет и три хиляди осемстотин и четиринадесет лева и седемдесет и

девет стотинки). Лихвеният процент е изчислен с натрупване в съответствие с глава V от Регламент (ЕО) № 794/2004 и с Регламент (ЕО) № 274/2008 съгласно чл. 4, т. 3 и 4 от Решението на ЕК. Общият размер на публичното държавно вземане е 415 751,79 лв. (четиристотин и петнадесет хиляди седемстотин петдесет и един лева и седемдесет и девет стотинки).

С писмо с изх. № 70-5672/20.11.2019 г. за откриване на производството по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане на Л. К. АД, с ЕИК[ЕИК] е предоставена възможност за представяне в 14-дневен срок от получаването му на доказателства, възражения и обяснения. Писмото е получено на 25.11.2019 г. В указания 14-дневен срок в МЗХГ е постъпил отговор с рег. № 70-5672/05.12.2019 г. от изпълнителния директор на Л. К. АД, с ЕИК[ЕИК], с който е изискано да бъде предоставена процесуална възможност за преглед на всички налични по преписката материали. Тази възможност е предоставена на дружеството, за което е изготвен протокол за достъп до административна преписка от 10.01.2020 г.

Постъпило е писмено възражение от Л. К. АД, с рег. № 70-5672 от 22.01.2020 г. на МЗХГ, в което изрично се твърди, че не е налице валидно възникнало публично държавно задължение във връзка с осъществената с договор № 263/22.05.2008 г. замяна, като е оспорена и законосъобразността, целесъобразността, обосноваването и правилността на предоставения на дружеството доклад за оценка на реални пазарни цени, изготвен от А. Е.. Изложени са и възражения за изтекла погасителна давност над 10 години от сключения договор за замяна.

Административният орган приема за установено, че административната цена на предоставените от търговското дружество имоти е в размер на 1 174 236,65 лв., но реалната им пазарна цена към момента на замяната е в размер на 408 954,71 лв. По отношение на имотите, държавна частна собственост, предоставени на дружеството приема, че административна цена в размер на 1 151 044,14 лв., но реалната им пазарна цена е в размер на 647 699,47 лв. Направен е извод, че административните цени не съответстват на пазарните цени на заменените имоти, като пазарната стойност е определящ икономически показател, който показва реалната цена, която може да се постигне при замяна в условията на свободен пазар.

Според изложеното в АУПДВ, обект на оценителската експертиза са били 2500 броя поземлени имоти в горски територии с обща площ 110 878,217 дка, които са включени в 132 договори за замени, осъществени през периода 01.01.2007-27.01.2009 г. от Държавна агенция по горите и Национално управление по горите. Изготвянето на оценките е възложено, чрез провеждане на публично състезание по чл. 20, ал. 2, т. 2 от ЗОП. В срока за подаване на заявления за участие са подадени две оферти - от А. Е. и Институт за гората при Б.. Обществената поръчка с предмет: „Избор на правоспособен независим оценител и/или оценителски екип, регистрирани по Закона за независимите оценители, които да извършат оценка на поземлени имоти в горски територии в съответствие с изискванията на Решение на ЕК“ е приключила с Решение № 862 от 29.09.2017 г. за класиране на участниците и определяне на изпълнител. След влизане в сила на решението за избор на А. Е. за изпълнител на обществената поръчка е сключен договор за изпълнение на възложените оценки.

По отношение на възражението за изтекла 10 годишна давност е прието, че съгласно т. 56, 57, 61 и 62 от Известие на Комисията относно събирането на неправомерна и несъвместима държавна помощ (2019/С 247/01) и чл. 17, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета, може да се направи извод, че по отношение на правомощията на

Комисията да разпреди събиране на помощ се прилага давностен срок от 10 години. Съгласно член 17, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета, давностният срок започва да тече в деня, в който неправомерната помощ е предоставена на получателя, било като индивидуална помощ или като помощ по схема за помощ. Тъй като разследването на дадена мярка за помощ е двустранна процедура между държавата членка и Комисията, след като давностният срок е започнал да тече, той се прекъсва с всяко действие, предприето от Комисията или от държавата членка, по искане на Комисията, независимо дали получателят на помощта е бил уведомен за действието и дали е узнал за него. Позовава се на чл. 17, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета, съгласно който „всяка помощ, по отношение на която давностният срок е изтекъл, се счита за съществуваща помощ“. Писмото с което ЕК уведомява Република България, че е решила да открие процедурата по чл. 108, параграф 2 от ДФЕС е от 29 юни 2011 г. Направено е заключение, че Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 от ДФЕС се ползва с приоритет по отношение националното законодателство на Република България, поради което единственият давностен срок за възстановяване на помощта, който следва да бъде съобразен е този по чл. 17 от Регламента.

На основание чл. 10 от Закона за държавните помощи и чл. 38, ал.1 във връзка с ал.3 от Закона за държавните помощи, Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 final, от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) и № SA.26217 (2011/C), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, чл. 59, ал. 1 и 2 от Административнопроцесуалния кодекс и във връзка с чл. 162, ал. 2, т. 6 и т. 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс е издаден Акт за установяване на публично държавно вземане № РД05-31/13.03.2020 г., от министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който е установено публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване в размер на 261 937,00 лева главница и 153 814,79 лв. лихва, общо в размер на 415 751,79 лв. (четиристотин и петнадесет хиляди седемстотин петдесет и един лева и седемдесет и девет стотинки).

Въз основа на представените от ответника: Решение за откриване на процедурата, партида 00772, вписано в А.; Документация за участие в процедурата – техническа спецификация, към обявлението за поръчка, входящ регистър на И. – входярани оферти; Техническо предложение на Агролекспроект Е.; Ценово предложение, Решение № 862/29.09.2017 г., за определяне на изпълнител по обществената поръчка: Агролекспроект Е.; Платежно нареждане за 3 420.00 лв. – гаранция за изпълнение по ЗОП; Уведомително писмо № 91-1261/12.10.2017 г. от Министър на земеделието, храните и горите, до Европейската комисия, с което последната се уведомява за изпълнението по съображение 180 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014г., за проведена процедура и избрани оценители, както и писмо от 26.10.2017 г., на ЕК, ГД „Конкуренция“, с изявление за одобрение на определения оценител Агролекспроект Е., съдът приема, че процедурата и изборът по ЗОП са проведени законосъобразно и валидно.

От ответника по административната преписка е представено копие на документ, с посочено означение за вярност и печат на министерството, за заверка „Вярно с оригинала“, /л.487,т.II/, наименуван „Методика за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ“, в съдържанието на който са бланкетно директно

копирани и извадени текстове от мотивите на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 година. Съдът, не кредитира така представения документ, като „методика“, която Република България, съгласно изискванията, обективирани в Решението на ЕК, в лицето на конкретния администратор на държавна помощ-министъра на земеделието, храните и горите, е следвало да приеме, поради това, че представеното не отговаря на императивните изисквания на закона за документ. Всеки документ, по смисъла на АПК, във вр. с чл. 144 от ГПК, който може да бъде кредитиран от съда като такъв, следва по безспорен и категоричен начин да удостоверява, най-малкото авторството, автентичността и датата на издаването му. Доколкото в случая, съгласно изискванията на ЕК, методиката, която Република България ще прилага в конкретната процедура по възстановяване на неправомерно предоставена помощ, е предпоставка за определяне на размера на възможната неправомерна държавна помощ, то методиката следва да бъде приета най-малкото под формата на валиден вътрешнонормативен акт, който да отговаря на всички изисквания за приемането на такъв акт, който да бъде окачествен като документ по смисъла на закона, за да бъде приет и ценен като доказателство. Такъв, в процесния случай не е представен и съдът, с оглед на доказателствената тежест, която носи ответникът в производството, приема, че не е изготвен в хода на административното производство и не е установен.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Акт за установяване на публично държавно вземане № РД05-31/13.03.2020 г., издаден от министъра на земеделието, храните и горите на Република България е получен от управителя на Л. К. АД на 18.03.2020 г. и е оспорен с жалба, подадена на 31.03.2020 г. Жалбата е депозирана в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, поради следното:

Оспореният АУПДВ № РД05-31 от 13.03.2020 г. е издаден от министър на земеделието, храните и горите на Република България на основание чл.10 ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК и чл. 162, ал. 2, т. 6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от ДОПК.

За преценка законосъобразността на оспорения АУПДВ, респективно административното производство, настоящият съдебен състав съобрази приложимата нормативна уредба на общностното и националното право относно процесния случай, а именно:

Европейската регламентация на държавните помощи е залегнала в основополагащите договори на Европейската общност и Европейския съюз. В чл. 87 от Договора за създаване на Европейската общност (понастоящем чл. 107 от ДФЕС) е предвидено, че „Освен доколкото е предвидено друго в този Договор, всяка помощ предоставена от държава-членка или посредством държавни ресурси, в каквато и да е форма, която изкривява или заплашва да изкриви конкуренцията, давайки предимство на определени предприятия или на производството на определени стоки, ще се счита за несъвместима с вътрешния пазар, доколкото тя засяга търговията между държавите-членки“. За и с цел гарантирането на конкуренцията и равнопоставеността в рамките

на общия европейски пазар, държавите-членки на ЕС, предоставят, по силата на самите договори, на Европейската комисия и на Съвета на Европейския съюз възможността да разрешава предоставянето на държавни помощи. Определени категории помощи са изключени от контрола на Европейската комисия, доколкото се приема, че техният ефект е незначителен. Разрешаването на мерките, представляващи държавни помощи, става или посредством групово освобождаване на цели категории помощи (например това се извършва с Регламент 800/2008/ЕС), или посредством индивидуално освобождаване на съответната мярка, след нотификация- уведомление от страна на държавата-членка и изрично или мълчаливо разрешение ЕК, по реда на чл. 108, § 3 от ДФЕС. Мерките, които могат да бъдат предприети за отстраняване на ефекта от неправомерно предоставена държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар, от страна на ЕК, са нормативно установени в Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО, приложим към момента на издаване на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN— ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, в сила, към датата на постановяването на акта на ЕК, отменена считано от 13.10.2015 г. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Регламент 659/99/ЕС задължава ЕК, да проучи всяка информация достигнала до нея за наличието на недопустима държавна помощ, какъвто е и процесния случай, доколкото производството пред ЕК, е образувано по сигнал за нарушение на задължението за нотификация. В хода на това проучване тя може да изиска информация от държавата-членка, за която се твърди, че е предоставила тази помощ. Когато установява недопустима държавна помощ, ЕК, задължава държавата-членка да предприеме всички необходими мерки, за да изземе от бенефициента (облагодетелствания) тази помощ. Помощта се възстановява с лихва от датата, на която е била на разположение на бенефициента, до датата на възстановяването. Лихвата се определя от Европейската комисия и се публикува периодично в Официалния вестник на Европейския съюз. Начинът на възстановяването на помощта, обаче, е предоставен изцяло в правомощието на държавата-членка, която следва да регламентира в националното си законодателство норми, уреждащи начина и реда за възстановяване, доколкото то дава възможност за незабавно и ефективно изпълнение на решението на Комисията, а в случай че изпълнението е предмет на съдебен контрол от страна на националните съдилища, държавата-членка е длъжна да вземе всички необходими предварителни мерки, така че да не се осуети или забави възстановяването на помощта. В тази връзка и в изпълнение на общностното право, в Република България е приет Закон за държавните помощи. Към момента /13.03.2020 г./ на постановяването на оспорения в настоящото производство административен акт: АУПДВ № РД05-31/13.03.2020 г., правната рамка на националните норми, регулиращи възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ, установена от ЕК, по реда на чл. 14 от относимия към момента на

постановяването на решението на ЕК /05.09.2014 г./ Регламент 659/99/ЕС, е приложим Закона за държавните помощи /ЗДП/, ДВ, бр. 85 от 24.10.2017 г. и Правилника за прилагане на закона за държавните помощи /ППЗДП/, ЗВ, ДВ, бр. 72 от 31.08.2018 г.

ЗДП е специален закон, който урежда по силата на чл. 1, т. 6 от същия, националния ред и процедура по възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ. Съгласно чл.33, във вр. чл. 8 и чл. 10 от ЗДП /ДВ, бр. 85 от 24.10.2017 г./, приложим към датата на издаването на оспорения в настоящото производство АУПДВ, специална компетентност по отношение на държавните помощи в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на министъра на земеделието, храните и горите.

Регламент 659/99/ЕС, ЗДП И ППЗДП предвиждат, че решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ подлежи пряко на принудително изпълнение по реда на ДОПК, освен ако:

1/ изпълнението му бъде спряно от Съда на Европейския съюз в рамките на процедурата по обжалване на решението на Европейската комисия, или

2/ ако в решението на ЕК, не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на сумата, която трябва да се възстанови. В последния случай компетентния български орган следва да издаде допълнително и акт за установяване на публично вземане. Процедурата за издаването на такъв надлежен акт по възстановяване е уредена в Глава VI от ЗДП. В него са уредени две правни хипотези, при които се възстановява неправомерно предоставена помощ. Първата предвижда възстановяване, въз основа директно на Решение на ЕК, когато то представлява индивидуален административен акт, по отношение на конкретен бенефициер и конкретно определя размера на вземането, подлежащо на възстановяване /главницата и лихвата/, по реда на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 от ЗДП. Втората хипотеза, е предвидена в нормата на чл. 38, ал. 3 от ЗДП, когато не е индивидуализиран субект-бенефициер на държавната помощ и размера и в решението на ЕК.

Не се спори между страните в настоящото производство, че Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии е влязъл в сила административен акт, който е законно основание за инициране на производство от компетентния национален орган, по реда на втората посочена по-горе хипотеза - на основание специалния закон - чл. 38, ал. 3 от ЗДП. Нормата на чл. 38, ал. 3 от ЗДП е императивна и постановява, че: „Когато с решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерна и несъвместима държавна помощ или съответно на неправилно използвана държавна помощ не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на помощта, която трябва да се възстанови, администраторът на помощ издава акт за установяване на публично вземане по реда на АПК“. Следователно, националният компетентен

орган следва изрично да издири, идентифицира и определи наличието на нормативно-установените предпоставки за издаването на индивидуален административен акт, по отношение на възможните бенефициери на помощ, за посочения в Решението на ЕК период: за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 01.01.2007 г. — 27.01.2009 г. като издаде, законосъобразен индивидуален административен акт, по отношение на субект, отговарящ на изискванията за „бенефициер“, по смисъла на чл. 107, § 1 от ДФЕС, при съобразяване с Решението на ЕК, в случая съображения (125)-(128) от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014г., който въпрос е предварителен, т.е. преюдициален за обосноваване наличието на държавна помощ, по отношение на конкретен частноправен субект, за относимия период и съответно, за възникване на задължението за възстановяване. Разпоредбата на чл. 38, ал. 4 от ЗДП установява и специален ред за изпълнение на съответния индивидуален административен акт, т.е. събиране на неправомерната помощ, установена по реда на чл. 38, ал. 3 - от органите на Националната агенция по приходите /НАП/, по реда на ДОПК.

От посочената национална нормативна уредба, следва, че в процесния случай, компетентният национален орган - министърът на земеделието, храните и горите, е следвало да издаде АУПДВ, на основание чл. 38, ал. 3 от ЗДП, по отношение, на който изрично е предвидено приложението на процедурата по АПК, доколкото същият представлява индивидуален административен акт, съгласно чл. 21, ал. 2 от АПК, като спази и специалното производство, предвидено в чл. 38 и чл. 39 от ЗДП. Вземането по акт за установяване на публично държавно вземане, издаден по реда на чл. 38, ал. 3 от ЗДП, във вр. чл. 21, ал. 2 от АПК представлява публично държавно вземане по аргумент на чл. 6 от ЗДП, във вр. чл. 38, ал.4 от ЗДП.

Нормата на чл. 162, ал. 2, т. 6 от ДОПК определя само случаите на решения на ЕК, индивидуализиращи бенефициерите на неправомерна държавна помощ, в хипотезата на чл. 38, ал. 1 от ЗДП, доколкото събирането на вземанията по акт за установяване на публично държавно вземане по реда на чл. 38, ал. 3 от ЗДП, на основание чл. 38, ал. 4 от ЗДП, е изрично предвидено да бъде извършвано по реда на ДОПК, поради което следва да се приеме, че валидно и законосъобразно проведено административно производство по реда на чл. 38, ал. 3, съгласно посочената по-горе нормативната уредба, следва да приключи с постановяването на установителен индивидуален административен акт, по смисъла на чл. 38, ал. 3 от ЗДП и чл. 21, ал. 2 от АПК, представляващ изпълнително основание, по смисъла на нормата на чл. 165 от ДОПК.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, като съгласно ал. 2 на същия член, съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

При извършена служебна проверка, съгласно чл. 168 от АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт - АУПДВ №

РД05-31/13.03.2020 г. на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че той е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 33 вр. чл. 8, ал. 1 вр. чл. 7, ал. 2, т. 11 и чл. 10 от ЗДП /.

Съдът намира, че са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на процесния АУПДВ № РД05-31/13.03.2020 г. В оспорения АУПДВ е посочен издателят на акта, правното основание за издаването му, а именно – чл. 38, ал. 1 вр. ал. 3 от ЗДП, Решение на Европейската комисия С (2014)6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) и № SA.26217 (2011/C), приведена в действие от Република България при замените на горска земя и в съответствие на чл. 162, ал. 2, т. 6 и т. 9 от ДОПК. АУПДВ е издаден в писмена форма, съгласно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК и съдържа трите имена и длъжността на издаващия го административен орган, дата на издаването. Съдържа фактически и правни основания за неговото издаване.

Действителното наличие на сочените от административния орган факти и направените въз основа на тях правни изводи, в АУПДВ, са предмет на преценка при проверката за материалната законосъобразност на акта. Съдът, въз основа на всички факти и доказателства по делото, респективно относимите нормативни актове, доколкото съдебният контрол включва, приложението на националната правна рамка, така и съблюдаването и спазването на общностното право, намира, че в производството по издаването на оспорения АУПДВ са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, опорочаващи акта, с който производството е приключило.

Административното производство е образувано по реда на чл. 38, ал. 3 от ЗДП, което установява задължение за провеждане на производство по реда на чл. 38, ал. 6 от ЗДП, във вр.чл.39 от ЗДП, в сроковете и при указанията, изрично обективирани в диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08). Решението на ЕК, освен, че изрично следва да се посочи в акта, съгласно ЗДП, доколкото представлява общ административен акт, който не индивидуализира бенефициер и размер на помощта, представлява материално-правна предпоставка за инициране на производството, но администраторът на помощ е компетентният национален орган, който дължи пълна проверка на фактическите и правни основания, обосноваващи издаването на индивидуален административен акт - Акт за установяване на публично задължение, в съответствие с приложимите общностни и национални материално правни и процесуални норми и указанията на ЕК, по отношение на конкретния частноправен субект – Л. К. АД, като изследва всички относими факти, съгласно указанията по диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. Същевременно българската държава, в случая, в лицето на министъра на земеделието, храните и горите следва да извърши проверките в рамките на установените от ЕК срокове в решението.

Настоящият съдебен състав приема, че формално от страна на административния орган са спазени правилата по издаването на оспорения

АУПДВ, във връзка с уведомяването на жалбоподателя за започнатото административно производство, предоставянето на възможност за запознаване с преписката и депозирането на възражение от страна на Л. К. АД, подробно описани във фактическата част на настоящия съдебен акт, поради което и не се констатира съществени нарушения на нормите на чл. 26 и 34 от АПК, във вр. производството по Глава VI от ЗДП.

Установява се проведено надлежно производство по ЗОП, за определяне на оценител на недвижимите имоти, предмет на замяната на горски имоти, по отношение на която е иницирана проверката за наличието на държавна помощ, поради което и не се констатира нарушения на административнопроизводствените правила по провеждането на обществената поръчка и определения с Решение № 862/29.09.2017 г. изпълнител – Агролекспроект Е.. В административната преписка, обаче, липсват доказателства за извършена предварителна проверка или извършена такава в хода на административното производство, както и събирането на доказателства, във връзка с основния предварителен въпрос, идентифициращ конкретния жалбоподател, като „бенефициер“ по смисъла на чл. 107, параграф 1 от ДФЕС, при съобразяване с Решението на ЕК, в случая съображения (125)- (128) от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014г. Единствено обстоятелството, че процесната сделка за замяна попада в периода от 01.01.2007 г. до 27.01.2009 г., определен в Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., като период, в който се идентифицира неправомерно приведена в действие, несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, в нарушение на чл. 108, пар. 3 от ДФЕС, не е достатъчно основание за издаването на индивидуален административен акт. Решението на ЕК, общностните и национални норми предвиждат императивни норми, които представляват абсолютни отрицателни предпоставки, за издаването на индивидуален административен акт, по реда на чл. 38, ал. 3 от ЗДП, определени изрично и в Решението на ЕК, съответно задължаващи министъра на земеделието, храните и горите, да ги изследва, прецени и конкретно, обоснове в оспорения АУПДВ, с всички елементи за наличието на качеството „бенефициер“, по смисъла на чл. 107, параграф 1 от ДФЕС. В процесния случай, видно от административната преписка, така и в оспорения акт, е налице липса на данни и доказателства, обосноваващи позитивен извод в посочения смисъл, което е в пълно противоречие с материалния закон и обосновава, дори само на това основание незаконосъобразност на оспорения АУПДВ.

По делото не се представиха данни и доказателства, установяващи приемането и прилагането на методи и процедури, одобрени от националния компетентен орган- министъра на земеделието, храните и горите, в качеството му на „администратор на помощ“, в изпълнение на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014г., както и във връзка с осъществяването на специалната процедура по реда на чл. 38, ал. 9 и 10 от ЗДП. Диспозитивът на решението на ЕК, съдържа мерки, задължителни по отношение на Република България, като определя в член 4 началният момент на възстановяването на сумите, които биха представлявали неправомерно приведена в действие помощ, по сделки за замяна за периода 01.01.2007 г. - 27.01.2009 г. на горска земя държавна

собственост срещу горска земя частна собственост, лихвата за забава и периодът за изчисляването и.

Методиката на ЕК, в т. 7.2, съображения (172)-(175) от Решение на ЕК С(2014) 6207 F./05.09.2014 г., изрично е окачествена от ЕК, като възможна „отправна точка“, за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ, която ЕК счита, че държавата следва да спазва. В методиката, предложена от ЕК, и по-конкретно в съображения (172)-(175), изрично се посочва, че „корекция“ по този ред на „първоначалната сума“, следва да се направи за тези случаи, при които парцел земя държавна собственост с по-висока административна стойност е бил заменен срещу парцел земя частна собственост с по-ниска административна стойност“. От цялостния анализ на съдържанието на мотивите по т. 7.2 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F./05.09.2014 г., се установява, че ЕК предоставя възможност Република България да определи административна стойност на парцелите, която е база за определянето на размера на несъвместимата държавна помощ, определена вече, по предложената от ЕК формула. Предоставена е и възможност на националния компетентен орган, „когато тази методика, не може да бъде приложена или води до сума, която явно не отразява адекватно размера на сумата, получена от бенефициера“, българският компетентен орган, да извърши оценка на пазарните цени на заменените парцели към момента на сключване на сделката с помощта на независим експерт, който е квалифициран да извършва такива оценки...чрез тръжна процедура“. Съгласно съдържанието на решението на ЕК, компетентният национален орган следва да определи конкретната методика, по която ще извършва оценката на административната стойност и методика за оценка на размера на несъвместимата държавна помощ, ако са налице предпоставките по съображения (172)-(175), или в условията на алтернативност - да използва независим експерт, оценител, при наличие предпоставките по съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 F./ 05.09.2014 г. Във всички случаи, обаче, министърът на земеделието, храните и горите, в изпълнение на решението на ЕК, е следвало да приеме конкретна методология за определяне на административна стойност, за определяне на конкретен размер на несъвместима държавна стойност и съответно извършване на оценката.

В случая, обаче, Решение на ЕК С(2014) 6207 F./ 5.09.2014г., съгласно гореизложените съображения, изведени от мотивите на акта на ЕК, без същите да са възпроизведени в диспозитив, обвързващ държавата-членка, не определя конкретна методика, а предпоставя и задължава българската държава да определи начин и метод, съобразно различните хипотези по съображения (172)-(175) или съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 F./ 5.09.2014 г.

В настоящото съдебно производство, безспорно се установи, че с договор за замяна на недвижим имот № 263/22.05.2008 г., вписан от съдия по вписванията при Районен съд Несебър с № 295, том I, вх. № 3492 от 23.05.2008 г., сключен между Л. К. АД и Държавна агенция по горите, дружеството е заменило имоти негова собственост, с обща площ 783,088 дка, оценени по Наредбата на 1 174 236,65 лв., срещу държавен имот с идентификатор 27454.14.621, с площ от 157,631 дка, находящ се в [населено

място], общ. Н., обл. Б. по кадастралната карта, одобрена със Заповед № КД-14-02-1798/30.10.2006 г. на началник на СК [населено място] - адрес Латриес, трайно предназначение горска територия, частна държавна собственост, видно от Акт за държавна собственост № 4011 от 12.10.2006 г., регистър 1, картотека 15/00, досие РЗ 4011, вписан в Служба по вписванията - Н. под № 188, том ХХХ, вх. рег. № 7890 от 18.10.2006 г., издаден от областна администрация - Б., в района на дейност на Държавна дивечовъдна станция „Н.“, оценен по Наредбата на 1 151 044,14 лв.

Пазарната оценка на частните имоти възлиза на 408 954,71 лв., а на държавния имот на 647 699,47 лв., съгласно оценка от 2018 г. от оценител А. Е., приложена към преписката.

Договорът е сключен и въз основа на изрична Заповед № РД 786/10.05.2008 г., издадена на основание чл. 15б от Закон за горите и заявление, постъпили в Национално управление по горите с рег. индекс 27-47/17.01.2007 г. от министър на земеделието и горите, с която е наредено да се извърши замяната на горепосочените имоти, като в чл.3 изрично е записано, че държавният имот е с по-ниска стойност, като държавата не дължи заплащане за разликата между стойността на заменяните имоти, представляваща 23 192,51 лв. В чл. 5 от заповедта е наредено да бъде сключен договор за замяна. Издадената заповед е влязъл с сила административен акт, следователно в конкретната хипотеза, административната цена на заменените от държавата имоти е по-ниска от административната цена на частния имот, като същевременно и разликата до по-високата сума е предоставена по силата на замяната в полза на държавата.

В този случай, компетентният национален орган - министър на земеделието, храните и горите, е следвало да проведе надлежна и законосъобразна процедура по чл. 38, ал. 7, т. 2 от ЗДП, при спазване изискванията на т. 10 и т. 11 от същия закон, които препращайки към „условията и сроковете“, в случая на съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 F./05.09.2014 г., го задължават да определи адекватна административна стойност на обектите, предмет на замяната и метод за количествено определяне на стойността, на помощта, подлежаща на възстановяване, доколкото, в хипотезата на съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 F./05.09.2014 г., такова не е предвидено. Въз основа на изложените аргументи и правни норми, следва извод за основателност на отправеното с жалбата възражение за незаконосъобразност и неправилност, поради липсата изобщо на приета методология, или вътрешно-нормативен акт, определящ метод за оценка и определяне размера на възможната предоставена държавна помощ, както и липсата на акт, обосноваващ в тази хипотеза, наличието на неправомерно предоставена помощ.

Както се посочи във фактическата част на настоящия съдебен акт, не се кредитира, поради липсата на минимални белези за придаване качеството на документ на приложен лист, от ответника по преписката, с посочено означение за вярност и печат на министерството, за заверка „за вярност“, /т. II, л.487/, наименуван „Методика за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ“, в съдържанието на който са бланкетно директно копирани и извадени текстове от мотивите на Решение на Европейската Комисия С(2014)

6207 F. от 05.09.2014 г. и то в хипотезата на съображения (172)-(175) от Решение на ЕК. Изцяло при липсата на правни основания, въз основа на посочените от съда норми, е определена стойност, в табличен вид, в оспорения АУПДВ, на стойността на подлежаща на възстановяване неправомерно предоставена държавна помощ, по отношение на конкретния жалбоподател-главница и съответно изчислената по нея лихва. Поради което, съдът приема, че от ответника, носещ доказателствената тежест в съдебното производство, не се установи по безспорен и категоричен начин стойността по основание и размер на твърдяната неправомерната помощ, подлежаща на възстановяване, по отношение на конкретния жалбоподател, наличието на валидни и законосъобразни правила и методи за определянето стойността /като главница/, на вероятно подлежащата на възстановяване неправомерно предоставена в конкретния случай държавна помощ, което е в нарушение на специалния ред по ЗДП, в частност-производството по чл. 38-39 от ЗДП. Следователно е налице допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, водещо до незаконосъобразност на оспорения АУПДВ, като постановен при наличие на порок по смисъла на нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Доколкото лихвата представлява по своята същност акцесорно вземане и следва, и се основава на главното вземане, то необосноваността и недоказаността на главното вземане, обосновават и неоснователността на акцесорното, поради което и конкретното изчисляване на размера на лихвата е ирелевантно в процесния случай, макар и правилно установено въз основа на приложимите общностни норми.

Независимо от обстоятелството, че само констатираното обстоятелство по чл. 146, т. 3 от АПК, е достатъчно основание за отмяна на АУПДВ № РД05-20/12.03.2020 г., издаден от министър на земеделието, храните и горите на Република България, като незаконосъобразен, съдът намира за необходимо, за пълнота на изложението, да изложи и мотиви във връзка с проверка на оспорения АУПДВ по отношение на неговата материална законосъобразност, обоснованост и противоречие с целите на закона, в частност с основни принципи на Общностното право на ЕС и националната нормативна уредба.

Въз основа на приетите по делото доказателства и приложимия закон, съдът намира, че оспореният в производството АУПДВ, е незаконосъобразен и поради наличието на обстоятелствата по чл. 146, т. 4 от АПК, а именно: поради противоречие с материалния закон. Съображенията в тази насока са следните:

Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 5.09.2014г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, е влязъл в сила административен акт, който е законно основание за инициране на производство от компетентния национален орган, по реда на чл. 38, ал. 3 от ЗДП. Адресат на акта е държавата, в случая, чрез компетентния административен орган – министър на земеделието, храните и горите, който следва да издаде индивидуален административен акт, по реда на чл. 38, ал. 3

от ЗДП, във връзка с вр. чл. 21, ал. 2 от АПК, при спазване на специалния ред по ЗДП и субсидиарното приложение на АПК.

Решението на административния орган следва да индивидуализира субект на неправомерно предоставената държавна помощ, а именно: конкретен бенефициер, в случая, съобразно диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., да извърши конкретна преценка, за наличието на обстоятелствата по чл. 2 и чл. 3 от диспозитива на решението на ЕК, по отношение на жалбоподателя Л. К. АД. Данни и доказателства за извършена такава преценка по делото липсват, независимо че това е императивно постановено с Решението на ЕК, доколкото то не идентифицира конкретни бенефициери на помощ, а препраща като указание по отношение на българската държава, към съображения (126)- (128) от мотивите на решението. В този случай, преди изобщо образуването на настоящото административно производство, националният компетентен орган е следвало да прецени, качеството на „бенефициер“ на настоящия жалбоподател – Л. К. АД, по отношение на което качество, в случай на наличието му, да изложи конкретни факти и правни основания, в мотивите на оспорения акт, с оглед нормата на чл. 107, параграф 1 от ДФЕС, съобразно изричното изискването на Решението на ЕК. По делото липсват данни и доказателства за извършването на такава преценка и събирането на доказателства в тази насока. Същевременно, регистрацията на едно ЮЛ и вписването му в ТР, като търговец, само по себе си не е достатъчен факт, доказващ извършването на стопанска дейност.

Няма данни въз основа на които, нито са изложени мотиви в обжалвания административен акт въз основа на които по отношение на жалбоподателя да бъде направен категоричен и безспорен извод, че същият попада в обхвата на понятието „бенефициер“ по смисъла на чл. 107, § 1 от ДФЕС, съобразно съображение (126) от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. По делото липсват и не са представени доказателства за преценка на националния административен орган и съобразяване с диспозитива по чл. 2 и 3 от решението на ЕК. Не е изследван въпросът и не са представени доказателства за извършването на стопанска дейност, по отношение на конкретния имот и конкретния частноправен субект-жалбоподател, предмет на сделката за замяна, водещ до извод за наличие на обстоятелства по чл. 107, § 1 от ДФЕС, обосноваващ качеството на „бенефициер“, във вр. чл. 1-3 от Решението на ЕК, императивно изключващи определени хипотетични субекти, от обхвата на „бенефициери“ на държавна помощ, към момента на сделката за замяна, хипотетично по силата на чл. 2-3 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. на ЕК. Не са налице данни и доказателства, за проверка и преценка от компетентния национален орган и по отношение на тези предпоставки, относно конкретния вид недвижима собственост, във вр. с чл. 23, ал. 2 и ал. 3 от Закона за горите и наложения мораториум за придобиването им от чуждестранни държави и граждани, съобразно Договор между Кралство Б., Чешката Република, Кралство Д., Федерална република Германия, Република Е., Република Гърция, Кралство Испания, Френската Република, И., Италианската Република, Република К., Република Л., Република Л., Великото херцогство Л., Република У., Република М., Кралство

Н., Република А., Република Полша, Португалската Република, Република С., Словашката Република, Република Ф., Кралство Ш., О. Кралство Великобритания и С. И. (държави-членки на Европейския съюз) и Република България и Румъния, за присъединяването на Република България и Румъния към Европейския съюз, ОВ L 157, 21.6.2005г., стр. 11—395 (BG, ES, CS, DA, DE, ET, EL, EN, FR, GA, IT, LV, LT, HU, MT, NL, PL, PT, RO, SK, SL, FI, SV). Не е изследван въпросът, при издаването и постановяването на оспорения АУПДВ, в настоящото производство, спрямо Л. К. АД, във връзка с въведения мораториум, върху сделките с гори, по дерогация с ЕС, по посочения по-горе Договор за присъединяване на Република България и Румъния, дали е било изобщо възможно и дали са били дори и потенциално възможни сделки, с обхват вътрешния пазар на ЕС, за да са налице предпоставките по чл. 107, § 1 от ДФЕС, обосноваващ качеството на „бенефициер“, по смисъла на чл. 2-3 от на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, както и към момента на постановяването на оспорения акт, доколкото мораториума за продажба на земеделски и горски земи е в сила, който въпрос е предоставен съгласно диспозитива на решението на ЕС, изцяло в компетентността на националния орган, в случая - министерство на земеделието, храните и горите. Събиране на относими доказателства, тяхната преценка и анализ, в процесния случай, при постановяване на оспорения акт, във връзка с извършването на стопанска дейност от Л. К. АД, изобщо не е направено, в изпълнение на задължението на диспозитива по чл. 2-3 от Решение на ЕК С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г. относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии. Изпълнението на това задължение е предоставено изцяло в правомощията на компетентния национален орган, съобразно националната правна рамка, и е негово задължение, при постановяването на конкретен индивидуален административен акт по реда на чл. 38, ал. 3 от ЗДП.

Въз основа на гореизложеното, настоящата инстанция намира, че оспорения в съдебното производство АУПДВ е постановен при противоречие с материалния закон и като такъв се явява незаконосъобразен.

Жалбоподателят отправя възражение за незаконосъобразност на обжалвания АУПДВ, поради изтекла абсолютна погасителна давност, което съдът счита за неоснователно. Според т. 46 от решението на СЕС от 30 април 2020 г. по дело С-627/18, на което той се позовава, когато дадена помощ е приведена в действие без предварително уведомление до Комисията (както е в настоящия случай), тя е неправомерна по силата на член 108, § 3 ДФЕС и получателят на помощта не може да има към този момент оправдани правни очаквания относно нейното правомерно отпускане (виж в този смисъл и решение на СЕС от 19 март 2015г. по дело С-672/13, т. 77, както и решение на СЕС от 5 март 2019 г. по дело С-349/17, т. 98). Според т. 50 от решението на СЕС по дело

C-627/18 в рамките на 10-годишния давностен срок по член 17, параграф 1 от Регламент 2015/1589 Комисията винаги може да поиска възстановяване на неправомерна помощ, при това независимо от евентуалното изтичане на приложимия в националното законодателство давностен срок (в същия смисъл и решение на СЕС от 5 март 2019 г. по дело C-349/17, т. 114). Поради това принципът на правна сигурност, който давностните срокове имат за цел да гарантират, не може да бъде пречка за възстановяването на обявена за несъвместима с вътрешния пазар помощ (т. 60 от решението на СЕС по дело C-627/18).

Предвид гореизложеното, съдът намира оспорения АУПДВ № РД05-31/13.03.2020 г., издаден от министър на земеделието, храните и горите на Република България за незаконосъобразен, като постановен при наличието на съществени нарушения на административно производствените правила и приложимия материален закон. Обжалваният акт следва да се отмени като незаконосъобразен и преписката да се изпрати на компетентния административен орган за проверка за наличието на данни и обстоятелства и провеждане на надлежно производство реда на чл. 38, ал. 3 от Закона за държавните помощи, при спазване на указанията, посочени в мотивите на това решение /в този смисъл Решение № 5050/20.04.2021 г. по административно дело № 704/2021 г. по описа на ВАС, Решение № 11382/10.11.2021 г. по административно дело № 3436/2021 г. по описа на ВАС, Решение № 5042/20.04.2021 г. по административно дело №10923/2020 г. по описа на ВАС/.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АП, вр.чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. К. АД, ЕИК[ЕИК], Акт за установяване на публично държавно вземане № РД05-31/13.03.2020 г., издаден от министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който е установено публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване в размер на 261 937,00 лева главница и 153 814,79 лв. лихва, издаден на основание чл. 10 от ЗДП и чл. 38, ал. 1, във вр. ал. 3 от ЗДП, чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК и чл. 162, ал. 2, т. 6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс.

ИЗПРАЩА делото като преписка на министър на земеделието, храните и горите на Република България, за предприемането на действия по изпълнение на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 F. от 05.09.2014 г., относно Схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, по отношение конкретно на Л. К. АД, ЕИК[ЕИК], при съобразяване и спазване на указанията, дадени в мотивите на съдебното решение.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на

Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: